

Zvláštní příloha Frankfurtského kurýra č. 4-5/71

Motto: Vždycky národ, někdy strana - žádné já!

T.G.Masaryk: Otázka sociální

VÁLKA BEZ KONCE.

/Sovětská špionáž v západním světě/

I když kolem Spasaké vře kruží hejna licoměrných picassovských holubic jako falešné předznamenání "mírové koexistence", vycházejí denně zední branou Kremlo do světa nenápadné postavy, vycvičené ve všech oborech "legální" zločinnosti, aby se vloudily nejen do nejrůznějších krycích organizací jako na př. Světový odborový svaz, Světová rada míru, Mezinárodní svaz členů hnutí odporu, Svaz pronásledovaných nacismem a dalších, ale aby se také ztratily v neviditelné síti agentů a špiónů, rozhozených Moskvou a jejími satelity po celém civilizaci dostupném světě. Tato síť se v evropském měřítku koncentruje na půdě NSR, protože podle leninských teorií právě zde leží vysněné cíle za dosažení konečného ovládnutí světa.

I když SSSR vytvořil v dějinách dosud největší zpravodajský aparát, nedozví se sovětský danový poplatník o této činnosti ani slůvkem. Oficiálně je v SSSR špionáž pokládána za nemorální činnost, ke které se utíkají pouze fašistické, polofašistické a imperialistické režimy, z čehož by mělo jasně vyplynout, že sovětský režim těmito politickými prvky opovrhuje. Historie tohoto státního útvaru onen fakt však nepotvrzuje, ale naopak se lze z nedávné minulosti poučit, že to myslí s fašistací země doslovněji než nebožtíci Hitler s Mullinim-dohromady.

Povel k rozšířené špionážní činnosti dal Stalin u příležitosti 18. sjezdu strany v roce 1939: "Ostré hroty naší armády, našich trestních výkonných orgánů a bezpečnostní služby nemusí již směřovat do nitra země, ale ven proti vnějšímu nepříteli .." A tak se vždy poslušný Lavrentij Berija ujal práce, za kterou byl v roce 1953 odměněn trestem smrti, což bývá obvyklým oceněním příliš horlivých vyznavačů jednoho režimu, jedné říše a jednoho vůdce.

Sovětský špionážní systém se dělí na dvě skupiny: legální a ilegální aparát, z nichž každý je pod kontrolou residents.

Legální aparát je řízen vyšším úředníkem sovětského zastupitelství v cílové zemi špionážního okruhu. Vedení ilegálního aparátu je v rukách šéfa agenta, který je v cílové zemi "trvale" usazen.

Legální aparát umožňuje výstavbu špionážních buněk uvnitř sovětského zastupitel. úřadů ve všech státech, se kterými SSSR udržuje diplomatické styky. Členové těchto buněk jsou vedeni pod krycím jménem "kádroví funkcionáři", a jsou oficiálně pověřováni diplomatickými úkoly a požívají diplomatické imunity, což má za výhodu, že v případě odhalení kontrašpionáží mohou volně opustit zemi, jsouce prohlášeni pouze za "persona non grata" /na př. 1970 plk.GRU a tajemník sovětského velvyslance v NSR Borovinskij, v pořadí 21. sovětský diplomat, vyhoštěný pro špionáž/. Tito funkcionáři se skrývají obvykle za tituly velvyslanceckých tajemníků nebo atašé a je-li takový funkcionář vyzván k opuštění země, pak TASS neopomene zdůraznit, že revanšistické, militaristické a imperialistické živly, které jsou produktem zaprodaného režimu to které země rozpoutaly studenou válečnou propagandu a

znemožňovaly "práci" sovětských diplomatů.

Ilegální operát je reprezentován špionážním okruhem, vybudovaným ilegálně žijícími osobami, t.zv. residenty v cílové zemi, na př. v USA plk. Rudolphem Abelem a v Anglii Gordonem Lonsdalem, kteří oba patřili k nejúspěšnějším prosovětským špionům.

Dr. Richard Sorge založil za 2. svět. války v Japonsku špionážní buňku a rafinovaně se mu podařilo navázat záhy přátelská spojení se členy nacistického německého vyslanectví. Jeho zprávy byly neocenitelné senzační: na den přesně oznámil Berijovi převrácení SSSR Německem, avšak Stalin tuto zprávu nebral vážně a věřil sovětsko-německému paktu z roku 1939 jako "nerozborné záštitě proti jakémukoliv válečnému konfliktu". Sorge sdělil Berijovi na hodinu přesně letecký útok na Pearl Harbour. Šéf NKVD však ve své nesmyslné nenávisti vůči všemu kapitalistickému zpravu před Stalinem zatajil a podstatná část americké tichomořské flotily byla zničena japonskými kamikadze, což zavinilo prodloužení války proti Japonsku nejméně o jeden rok a mělo nepřímý vliv na shození prvních atomových bomb.

Těsně před skončením války byla Sorgeho centrála japonskou kontrašpionáží odhalena a její šéf byl odsouzen k trestu smrti na šibenici. Ještě před smrtí Sorgeho, nedbajíc skutečnosti, že USA vstoupily do války a staly se spojencem SSSR - začala se rozprostírat špionážní síť sov. centrály v USA, Kanadě, Anglii a Austrálii.

V tu dobu byla doručena do Berijovy centrály v Moskvě zpráva, že Anglie a USA značně pokročily ve vývoji atomové bomby. Sov. diplomatictí agenti pod vedením Kudriavceva zahájili ihned organizační práce na založení rozsáhlé špionážní sítě a páté kolony v Kanadě. Sovětskými funkcionáři byli ke spolupráci získáni: Dr. Alan Nunn May, Kogan, Fred Rosenberg, Dr. Claus Fuchs, Harald Gerson /krycí jméno Cray/, prof. Raymond Bayer, Julius a Ethel Rosenbergovi a další.

Flk. Sabotin /krycí jméno Crant/, vysoký funkcionář Berijovy centrály nehradil později Kudriavceva, který neplnil dost pružně požadavky NKVD a byl poslán do Ottawy ve funkci vojenského atašé. Špionážní síť se záhy rozrostla na 23 příslušníků vyslanectví /krycí jméno Metro/. Mezi zaměstnanci vyslanectví pracoval jako šifrovací specialista Igor Gusenko. V září 1944 obdržel Sabotin telegraficky /přes Cusenka/ z Moskvy rozkaz, aby se Cusenko ihned vrátil do vlasti. Sabotinovi, který neměl za Cusenka rovnocennou náhradu, se však podařilo dosáhnout povolení centrály k prodloužení Gusenkova pobytu o jeden rok, který zahrál potom hlavní úlohu při odhalení kanadské centrály. Na Cusenka udělala svoboda, kterou prožíval v Kanadě hluboký dojem a velmi jej trápilo zjištění, jak Kanadané s upřímnou láskou podporují sovětský lid vším dostupným způsobem, zatímco se vyslanectví odměňovalo špionáží. Jak Gusenko později vyprávěl, byla na sov. vyslanectví zcela otevřeně probírána možnost třetí světové války. Vysvětlil, že mezi Rusy se projeví dvě skupiny: jedna, která se necítíla vázána na stranu a nové války se obávala, zatímco druhá byla ovládána fanatickými straníky, kteří si zuřivě přáli další válku, protože v ní viděli možnost konečného ovládnutí světa.

Po zralé úvaze se Gusenko rozhodl nevrátit do SSSR. Večer 5.9.45 opustil tento mladý Rus / v Rudé armádě v hodnosti poručíka/ vyslanectví v Charlotte Street s taškami plnými dokumentů, které hodlal předat redakci "Cttawa Journal". Leč pracovníci redakce nebrali Cusenkovu výpověď vážně a odmítli s ním dále jednat. Gusenko se vrátil domů do svého bytu v Somerset Street 5l a druhého dne v doprovodu své manželky návštěvu v redakci opakoval, ale opět s neúspěchem. Zklamání a roztrpčení nepochopitelnou nedůvěrou a nevitou se vrátili mladí manželé zpět; Cusenko, znalý všech někdy až naivních fint sov. špionážních zvyklostí zpozoroval na protější straně ulice dvě typicky sov. postavy, které zcela neokrytě začaly Cusenka pronásledovat. S manželkou se podařilo uniknout do jejich bytu, provizorně se zberkovali a podařilo se jim v posledním okamžiku, než pronásledovatelé vylomili

dvoře, uprchnout přes balkon do bytu poddůstojníka Roayl Canadian Air Force. Na Kanadánovo telef. zvolání se s neobyčejnou rychlostí dostavila policie, která mohla v Čusenkově bytě překvapit v plné prohlédavčí práci dva členy sov.vyslennectví. Tím byla špionážní síť v plném rozsahu odhalena a v dokumentech, které Čusenko mohl konečně předat kanadským úředním byly nalezeny první stopy dalších velkých špionážních afér, které byly zaměřeny na získávání důležitých a rozhodujících podkladů v oboru jaderné fyziky.

Jedním z prvních, který předal agentům NKVD důležité materiály o výrobě atomové bomby, byl anglický vědec Dr.Alan Nunn May, angažující se pod krycím jménem "Alek" a pracující od roku 1944 z pověření anglické vlády v Kanadě. V zveřejnění důležitých údajů, jakož i předním vzorků uranu 233 a přesného popisu elektronicky řízeného granátu, používaného Američany proti japon. kamikádze, rostla Lovětim chutí po dalších zprávách a podařilo se jim získat dalšího učence, nřm.unbrchlika a komunistu Dr.Clause Fuchs, přívodem z Rüsselshaimu /NSR/ a pracujícího v té době na výzkumu a zlepšení atomové bomby v Los Alamos. Jeho špionážním šéfem se stal gen. Jakovlev, sov. vice-konsul v New Yorku. Jakovlev se stal záhy pro svůj čerm a údatnou oblibu pro vše západní miláčkem diplomatického sboru. Nikdo netušil, že by se ovšem měl společeného se špionáží a byl to právě on, který špionážním zájmům NKVD obětaval americkou kom.stranu a roz-prostředl hošky ze široka špionážní síť po všem residentském distriktu. V jeho síti uvázl právě Dr.C.Fuchs, který horlivě předával nejnovější vědecké poznatky a výsledky praktických zkoušek Sovětům. Fuchs byl na rozdíl od Maye přesvědčeným a fanatickým komunistou a celou svou činnost podřídil politické ideologii.

Někdy Sověti projevují i pro tak špinavou práci romantické sklony. Tak se stalo, že když se seznamoval sov.spojovací agent s Fuchsem, držel v ruce rukavice, knížku a tenisový míček, což symbolizovalo ztrátu atomového tajemství západem ve prsných SSSR.

Již v Čusenkově sktech se objevila zmínka o Fuchsovi, ale tehdy se zdálo, že špionážní osoba nchraje žádnou důležitou úlohu. Ale když americký agent, akreditovaný v Moskvě poslal šifrovaný telegram na centrálu CIA, že má pozitivní zprávy o tom, že Rusové provedli úspěšně první zkoušky své vlastní atomové bomby, iplně shočné s am. proveniencí, začala honička kontrošpionážních organizací USI a Anglie na dosud neznámé úřadce. To se již ale začalo zatahovat síť kolem Dr.Fuchse a superintendent z londýnské centrály M-15 mohl zrádného Fuchse konečně zatkout. Za svoji činnost byl Fuchs odměněn "jakousi uznávací částkou" 100 liber od svých chlubodarců, kdežto londýnský soud vynesl rozsudek v hodnotě 14 let těžkého žaláře. A jak tomu již v mírových dobách bývá, byl Fuchs předčasně propuštěn na svobodu a vhoštěn do WDh. Po tomto neúspěchu gen. Jakovlev, alias John Doe překotně opustil New York /ke zkrácení chvilky kanalek diplomatů/.

Austrálie je důležitou pobuou stanicí pro v. voj. zkoušky řízených raket. Je tedy samozřejmé, že se špionážní síť sov.agentů rozestavila i nad tímto světadílem, avšak neselle se zde právě to nejlepší elite funkcionářů. Tak docházelo k častým výměnám agentů, kteří za své celé životy nebo dokonce neúspěchy byli svými moskevskými zaměstnavateli odměňováni degradací, deportací a v nejlépeších případech jen vězením. Mezi portilženými měl být i Vladimír Petrov, který se rozhodl navrátit se do své vlasti, kde ho očekávalo podle zprávy přítel soudní přelíčeni před vojenským soudem pro neúspěšné plnění špionážních úkolů. S obje nstou taškou naplněnou kompromitujícími materiálem onustil vyslennctví, aniž o své rozhodnutí v panické strachu uvědomil svoji manželku. Australské úřady se pustily do zčerkany pení Petrovovy z vlastní iniciativy. Na letišti v Cobarře došlo ke rvačce mezi sov.agenty a australskou policií, která pení Petrovovou v posledním okamžiku zchránila před únocem. Výsledkem odhalené špionážní činnosti Sovětů bylo neočekávané přeručení diplomatických sty-

ká mezi oběma zeměmi.

Jak špiónovými metodami pracuje KGB, o tom svědčí následující příhoda: v Austrálii uředla žena ruského původu chtěla odkázat ve škeré své jmění svého synovi v ČSSR. Po sepsání poslední vůle na sov. vyslanectví se funkcionáři dozvěděli, že tato žena vlastní pouze jednu fotografii svého syna, kdežto své vnuky nazná vůbec. Agenti ihned zorganizovali příjezd falešného vnuka do Camberry, aby jeho přítomností a podlým předstíraným příbuzenského svazku obohatili svoji vždy po devizách lačnou pokladnu.

Ještě v době, kdy v New Yorku organizoval špiónážní síť gen. Jakovlev projížděl jakýsi Andrew Kayotis Kanadu a USA křížem krážem, aby se seznámil se zvyky a mentalitou amer. občanů. Po dvou letech příjemného cestování se usadil Mr. Kayotis ve Fulton Street a otevřel pod jménem Emil R. Coldfus fotografický atelier. Nemí třeba počítat, že o původní jméno Kayotis přeloženo do špiónážní ruštiny znělo: Rudolf Ivanovič Abel. Tento soudruh byl plk. KGB a dostal za úkol vrbudovat jako resičení špiónážní síť vojenského charakteru. Ab 1 byl velmi měkce nadaným člověkem. Nejen, že ovládal perfektně několik jazyků, ale měl tu vlastnost, že vždy na prvním místě dovedl uplatňovat svoji vynikající inteligenci. Ze svého pobytu v NDR se oženil s dcerou přesvědčeného komunisty, takže jeho rodinné poměry nebyly na překážku v jeho dlouhodobé zahraniční činnosti.

Plk. Abel odejel 1947 na něm. pos. do Kanady, odtud s falešným kanad. pasem do USA. Tam si osatřil křesťan. list E. R. Coldfuse, který získal v dětském věku dvou let. Listinu pečlival a na základě tohoto dokumentu dostala jeho osobnost punc rudičého Američana. Svůj fotografický podnik zariadil vším špiónážním komfortem a techn. vymoženostmi. Záhy byl znám v širém okolí jako umělec a bohém a obklopil se "práteli", kteří ho rádi navštěvovali pro jeho družnost, společenskou vytříbenost a s ním pro kamarádství. Abel budoval svoji síť rychle, ale s největší opatrností. Sám zůstal v anonymitě a styk se spolupracovníky obstarával přes tvrdé šifrovky, kr. thovlnné vzkazy a telef. šifry. Protože byl kromě ostatního nadání i velmi manuálně zručný, vymýšlel různé úkryty pro mikrofilmy: vytáčel na soustruhu dutiny ve šroubech, dělil mince, vyluboval je a ošet neviditelně spojoval, upevňoval šifrované zprávy pomocí příbinačků pod lavičkami v parku nebo v šatnách kin, ukládal umělé hroudy, obse- lující materiál za uvolněnými cihlami ve zdech nebo pod dřevěnými kostkami na odlehlých místech. Věděl, že zůstane-li věron své anonymitě nebude prozračen níi dně FBI odhalený sov. spolupracovníky. V únoru 60 se přes veškerou opatrnost zdálo, že jeho okruh bude vyzrazen. Došlo k zatčení Dr. Buchse v Londýně a jeho spojky Harry Colde v USA, který vy- vradil všechny je u známé agenty, mezi nimi kančelo E. a J. Rosenbergovi, rozději popravené, Greenglase a Sobello. Dříve než se toto vše událo, přerušil předvídavý z nevyšetřitelného smrtelného popudu spojení se svými agenty a gen. Jakovlevem, jakož i se svou nejdiležitější spojkou Ben- zeli Cohenovými, kt říi jako potom dlouhou dobu přirobovali lovcům sov. agentů bezesné noci. Cohenovi zmizeli, jako by se po nich zem slétle. Abel po zatčení agentů oznámil centrále v Moskvě, že se na delší dobu odmlčí. Síť se snažně ztenčila, gen. Jakovlev utakl z New Yorku jako u- ličník a Abel uvažoval, jak by po uklidnění situace pokračoval ve své činnosti.

V tomto oddechovém čase svolal Herija v Moskvě konferenci, které se účastnili Vitalij Pavlov, plk. voj. vyzvědné služby, Korotkov, Švirin, de- signovaný l. sekretář sov. delegace při OSN a nadporučík KGB Reino Kai- konen /v některých dokumentech - Heikonen/.

Heikonen byl poslán do speciální špiónážní školy, naučil se anglicky, rozloučil se se svoji manželkou a odjel do Finck, kde přijal jméno Eugen Maki. Na rozkaz centrály KGB se oženil s Pinkou a společně s ní odjel do USA. Bigamista Heikonen s snášel dost dobře náročná zlikné formy špiónážní práce Abela a začal ho nenávidět. Manávisť vedle tak daleko, že H. začal nezměrně pít, úkoly plnil neochotně a Abel konečně

požádal centrálu o jeho odvolání. Dva dny po jeho odjezdu Abel opustil svůj ateliér a přestěhoval se na Floridu, kde vystupoval pod krycím jménem Martin Collins.

Krikanen se na cestě do Moskvy zastavil v Paříži, uvědomil si svoji nešťastnou pozici a rozhodl se vyzvedit všechnu svoji a Abellovu činnost CIA. Ta zahájila neprodleně hon na Abela, našla jeho ateliér ve Fulton Street a v něm kompletní zařízení pro špiónážní práci. Pracovníkům CIA se po filmové honičce podařilo Abela konečně zadržet a jeho činnost byla amer. soudem oceněna 30 lety těžkého žaláře.

V srpnu 1960 byl nad USSR sestřelen Gary Powers s letadlem typu U-2. Pilot byl odřouzen na 10 let do sov. Lubljanky. začátkem 1962 došlo k tajnému vyjednávání mezi sov. a amer. řády o výměně Powerse za Abela a skutečně došlo k dohodě, na které vydělala sov. strana, protože Abel byl důležitým členem KGB. Po návratu domů byl Abel povýšen na generála a stal se vedoucím odd. anglo-americké sekce.

Sovětské taktiky v získávání dalších špiónážních spolupracovníků nezná skrupulí. Celá armáda slídíli je rozlezlá po celém světě, aby pátrali po vhodných osobách, nejlépe takových, které jsou poznamenané povahovými defekty nebo před veřejností pečlivě skrývanou pochybnou minulostí. KGB vyhodnocuje údaje a návrhy svých dobřevatelů a studuje vědecky fyziognomií navržených kandidátů z četných, tajně pořízených fotografií. Tak je třeba již jen počkat na vhodný okamžik, aby vyhlédnutá osoba mohla být pod nátlakem, vyhrožováním a vydíráním přinucena "dobrovolně" přistoupit na sov. požadavky a podmínky.

Markantním příkladem takového zločinného a nezorilního jednání byl případ Williama Johna Christophera Vassalla, jehož přecokové se honosili rodným erbem, kter. hrde hlásili: Gifted for the Throne, always for the Country t.j. často za trůn, vždy za vlast.

Mladému Vassallovi se dostalo prvotřídního vychování na nejlepšíh. angličkoláck. V internátech se dostal poprvé do styku s homosexuálními mladíky a záhy se cítil v jejich společnosti jako ve svém žilvu, aniž tužil, že jeho anomálie ho dovede až do rukou sov.špiónážní služby. Za svého pobytu v Moskvě ve funkci velvyslaneckého tajemníka se dostal do společnosti sov.občanů, kteří s ním zacházeli jako s pravým lordem, lichotili mu, hostili ho a dokonce mu opatrovali pro jeho homosexuální akty hezké mladé muže /agenty KGB/. Po jednom z bouřlivých večerů, kdy se pilo hodně vodka, zatkvil Vassall s jedním ruským homosexuálem /poručík KGB/ v hotelovém pokoji. Ve chvíli, kdy byli chvilu s níh a přiravovali se k milostným hrám zavazovaly skryté kamery a fotoaparáty. Druhý den se zdřevěný Vassall díval na prvotřídní snímky a mohl na plátně sledovat detailní záběry svého těla v choulostivých situacích. Sov. "přátelé" mu po tomto pornopředstavení nebidli spolupráci s tím, že kdyby náhodou měl v úmyslu odmítnout její přátelskou službu mlčení, byly by všechny materiály zaslány do Londýna na patřičná vládní místa. Zdrčený Vassall neviděl jiného východiska, podepsal proto prohlášení o spolupráci a od toho dne dodával nejtajnější materiály sov. chleboďárcům. Po ukončení svého moskevského poslání byl přeložen do budovy Admirality v Londýně, kde měl přístup k ještěh. zajímavějším materiálům, ofotoграфoval a předával je elegantnímu l. tajemníku sov. velvyslanectví Korovinovi. Kdyby byl Vassall znal českou národní písničku "Sedm let jsem u vás sloužil" byl by se snad vyhnul odhalení a zatčení. Agentobijce G.Smith ze Scotland Yardu učinil konec jinak úspěšně, přes sedm let trvající špiónážní činnosti Vassallovu, za kterou byl londýnským tribunálem odsouzen k 18 letům těžkého žaláře.

Sov.centrála díky neomezeným finančním možnostem má do posledního písmene prostudované zprávy kontrášpiónáže Spojenci. Ví, že v demokratickém systému lze snáze lovit spolupracovníky a v tomto směru se ukázala taktika "kádřování" minulosti vyhlédnuté osoby jako neocenitelná pomocnice. Agenti KGB se nechtějí použít ke své práci individuál, která sympatizovala s nacisty či jsou členy neofašistických organizací /NPD v NSR/ nebo se v minulosti dopustila nejtěžších zločinů, ino-

si, ba i vršid. Při únosu majore b-zn. služby NSR Silvestra Mureau, který uprchl 1953 do NSR, hráli důležitou roli několikrát trestaný zločinci Heinz Moreis a Joachim Tietze. Ze únos, při kterém pomáhala i zfanatizovaná dcera Mureau dostali z Moskvy 10.000 DM.

V roce 1959 byl v nichovně zákeřně a ze zákeřných okolností zavražděn vůdce ukrajinských bojovníků ze svobodu Stefan Bandera. Téměř přes dva roky před tím zemřel za stejných symptomů banderiv předchůdce Lev Rebet. Pitva dokázala, že obě oběti byly odstraněny pravděpodobně působením jedu. Přes to policie tápala v temnotách, protože nedovedla přesně určit, jakým způsobem se dostal jed do těla obou vůdců. Až teprve když se vrah Bogdan Nikolajevič Stašinskij, po činu vyznamenaný Řádem "Rudého praporu", dobrovolně vydal spolkojm úřadům, byla záhada vysvětlena: v roce 1957 vydal šéf kremelské špiónážní služby Serov rozkaz k zavraždění Rebete. Jeho nástupce Šelješin rozkázal zavraždit tímtož osvědčeným způsobem Banderu. Jed, kterého bylo použito, "vynalezl" předchůdce Beriji-Jagoda /později popravený Stalinem/, novolázněm drogistu a do těla obětí byl dopraven bezhlukou pistolí, ve které místo projektilů byly ampulky s jodem, který se pomocí vstříknelu dostal v mikroskopických částech do těla. Šelješin kromě této vraždy, za které byl později na XXII.sjezdu strany novolázněm do ÚV KSRS, přimáloval "vyvražďení" příslušníků ukrajinského hnutí za svobodu u křehu prvního vůdce této organizace Konvalence. Na námítku, že by explozí bomby zemřeli nevinní návštěvníci hřbitova, odpovídal krvavě Šelješin: "To je mi úplně jedno!" Původcem myšlenky tohoto vraždění byl N.S.Chruščov, který nemohl zapomenout Ukrajinčům, že byli vždy příčinou nepokojů a křivili mu k moci směřující plány. V roce 1956 za maďarského povstání musel Chruščov "vyměnit" 10.000 příslušníků Rudé armády ukrajinského původu, protože aktivně pomáhali vzbouřenecké maďarské armádě.

Dobrovolně vypovídající Chruščov prohlásil na XXI.sjezdu v roce 1958: "Pod vedením strany se musíme snažit o to, aby byla obnovena tradice ČEKY a akce prováděny v duchu zardžinského!" V této tradici byl vychován vrah Stašinskij a jeho šéf Šelješin. V tomto stylu vybudoval Ulbricht, na jehož rukách líní krev mnoha neškodných příslušníků strany SED, svoji špiónážní centrálu, v jejíž čelo postavil dvojnásobného vraha Ericha Mielkeho.

Chruščov nebyl veden žádnými mírovými, demokratickými a liberalizačními ideami k odsouzení kultu osobnosti, ale především měl na zřeteli odvrátit pozornost od své vlastní minulosti, která byla pozru... nane stejnou krutostí, bezohledností a vražděním jako stalinská epocha sama.

Původní myšlenku, vybudovat v Praze centrum východní špiónáže, Stalin a Berijou zavrhlí a posunuli strategicky operativní těžiště ilegální činnosti co nejdále na západ - do východní zóny rozděleného Berlína. Zástupci agentů přecházeli a přecházejí i dnes v kteroukoliv denní i noční dobu do západní části tohoto města a odtud dále do NSR, která se stala již Leninem vysněným rejdištěm zločineckých individuí a rusitelů míru. Tak se stal východní Berlín po Moskvě nejdůležitějším centrem.

Po berlínské blokáde 1948-9 a v důsledku korejské války 1950 se silně ochladily vzájemné vztahy obou bývalých spojenců a tím samozřejmě trpěla činnost sov.spojovacích důstojníků-členů KGB a jiných čmuchalů. V berlínské rezidentuře a v ostatních podřízených skupinách je neustále v pohybu několik set zpravodějských důstojníků, převážněch v daném okamžiku zahájit akci na území NSR a jiných států. Těmto "operativníkom" stojí k dispozici tisíce agentů, špiclů, tajných domáčeň, kurýrů a konspirátorů. v hermeticky uzavřeném prostoru berlínské centrály v Karlshorstu se nachází nejméně 100 konspirativních bytů, které slouží jednak k přechodnému ubytování agentů a jednak k jejich školení a posledním přípravám před započtením akce.

TEORETICKÁ VÝUKA AGENTŮ. Vyškolování agentů se věnuje velická péče a možno tvrdit, že každý absolvent prochází nejtvrděší školou, která kromě taktických, linguistických a politických předmětů má v rozvrhu hodin i "sportovní" část t.j. jiu-jitsu, karate, střelbu a umění zabíjet. Sovětští agenti právě tak jako frekvenci ostatních satelitních center jsou verbováni jednak podle přísného výběru v armádě a jednak z osob, které jsou ke spolupráci podle sov.osvědčených metod přinuceny.

Z nedávné historie špionážní činnosti je znám případ, že jinek pokojný čl.občan byl náhle povolán na pražskou v.jenskou správu a tam mu byla k jeho překvapení předložena fotokopie dopisu z roku 1943, ve kterém pisatel /předvolaný/ žádal tehdejšího nacistického vedoucího DAF Roberta Laye o podporu fotbalového mužstva, sestaveného z totálně nesezených zahraničních dělníků v Berlíně. Dopis byl označen za silně kolaborentský a předvolanému bylo dáno na vědomí, že trestná činnost tohoto druhu u osob s vojenskou povinností by byla "dozatečně" řešena před vojenským soudem, protože tehdejší "zrada na národu, kdy j s m e bojovali po boku hrdinné RA" dává tušit, že vojenské zkušnosti /požitížený vykonal pouze dvouměsíční prezenční službu/ nabyté po dobu prezenční služby by zřejmě mohly být prodány "zručně a záměrně na Tuzex" agentům cizích imperialistických mocností. Pod tíhou paragrafů, vyhrožování a necitovatelných zákonů bylo podepsáno prohlášení, ve kterém se "zručce" zavazuje ke spolupráci s armádou s možností nesezení na kterémkoliv úseku ohrožení státu. Následuje tvrdé školení, časově velmi náročné a trvající nejméně dva roky, samozřejmě bez přerušení normálního pracovního poměru s civilním zaměstnavatelem a bez nároků na finanční náhradu, protože "mužné být vlastně rád, že to s tebou takhle dopadlo!"

Teoretická vyuuka se obírá rozpoznáváním a určováním taktických zbraní všeho druhu a to jednak podle přesných snímků a jednak podle modelů, což jsou docela obvyčejné hračky pro děti, běžné k dostání na každé pouti západně od Krušných Hor.

K domácím cvičením náleželo na př. zakreslování rozjezdových drah na civilních letištích, hlídáních samozřejmě silnými voj. jednotkami, takže záleželo na indiánském čichu žákova, aby se přiblížil nepozorovaně do těsné blízkosti objektu, protože "klyž tě chytnou, tak tě z toho dostávat nebudeme, protože ti pitomci nemuší o nás nic vědět"; dále zakreslil runways, uvedl jejich počet, délku a směry, jakož i ostatní zajímavé předměty, zasluhující pozornosti.

Fotografická výcvik se řídí všemi nuancemi makro- i mikrofotografie, t.zv. "střílení od boku", porizování snímků na sleno, zhotovování panoramatických záběrů a jejich sestavování v sourodý celek, jakož i docela prozajická práce na úrovni obyčejných fotoamatérů.

Také mrtvé schránky slouží k předávání zpráv, instrukcí, předmětů, přístrojů, zbraní a peněz. Jejich vyhledávání je celkem obtížné, protože se musí dbát několika aspektů: bezpečnost, ne přílišná odlehlost, nenápadnost, odolnost vůči povětrnostním podmínkám, agentem lehce orientovatelnou polohu a dostupnost v každou den a noční dobu. Ze mrtvých schránek může sloužit na př. dutý stanový kolík, který je možno zarezit do země u patníku, označeného běžným orientačním číslem, které je pak vlastní adresou schránky, vykotlený strom, uvolněná cihla nebo kámen ve zdi, pod schody železničních přečhodů, v kostelích a pod. hřbitovní prostory jsou sice lákavé pro zkládání schránek, leč jejich bezpečnost je pouze krátkodobá a tón, kteří schránku obsluhují neskýtá hřbitov právě největší bezpečnost pro nepřehlednost a pomníky, zakryvající přehled do okolí. I v mrtvých schránkách se ukryté předměty mnohdy ještě uskuví na př. jako umělé kameny, což bývají sádrové hroudy, obřelené zeminou toho druhu, které se nachází v těsné okolí schránky. Ze mrtvých schránek je možno považovat i krabičku s permanentním magnetem, kterou lze magneticky připoutat na př. do dutého prostoru nábržního zábradlí. Místo ulo-

žení bývá nenápadně označeno rýhou, bodem, barevné olejové tužky a pod. Přítomnost agenta v rajonu, jeho pohyb, činnost a jednoduchá sdělení jsou kontrolována tím, že na předem určených příhodných místech, zpravidla na neúspěšnějších ulicích se viditelně nakreslí značka na př. X, X v kroužku, +, C, trojúhelník a pod. tak, aby ji mohl resident "přečíst" i z jedoucího auta. Značky sdělují, že nový agent je připraven k činnosti a nespak jiná označení oznamují, kdy a kde je třeba vybrat schránku nebo kterou schránku volit k předání zprávy v případě ohrožení. Je zajímavé, že zhotovení značky není velkým problémem, proto byly činěny pokusy při školení nakreslit značku i na budku dopravního policejního orgánu.

Důležitým momentem je sledování a "odhákování" sledovatelů. Při tréninku se na sledovaného, v tomto případě aspiranta nasadí několik osob, které sledovat musí za použití všech možných, ale normálních fint setřást "odhákovač". Při tom je důležité ovládat své nervy a přibít dojem pokojného občana, jedoucího za určitým cílem. Současně je nutné zbavit se nepozorovaně kompromitujícího materiálu.

Z dalších předstů je nutno se zvládnout psychologii, studium mentality obyvatelstva, které žije v cílové zemi, společenského chování, navozování známostí a odmírání vlastních fyziologických potřeb, protože styk se ženami "v terénu" se pokládá za nejnebezpečnější poklesek, šifrování, dešifrování, vysílání, sledování programů v rádiu a odhakování ženami v zkušební formě předem šifrovaných zprávek a řízení, používání kontaktních prostředků, neviditelného písma nebo přesných chemických formulí, jakož i manipulaci s potravinami při ztrátě chemikálií /sůl, mléko, citronová šťáva atd./ a další. Tento vyzbrojený agent vniká do závěrečné části výcviku, která se obírá vlastní plnění akce a legendou, protože konspírent není přímo akreditován u zast. úřadu v cílové zemi. Legenda obsahuje vaškeré, pečlivě prověřené údaje o osobě, pod jejímž jménem agent má vystupovat. Zveřejnění agenta do cílové zeme se uděje nejkratší cestou. Má-li na př. občán být nasazen v NSR, zeme svoji pouť ve vých. Beríně, kde odhrdí západoněmecký pes, jede přes Prahu /kde je kontrolován/ do Vídně a odtud do NSR. Ve Vídni zpravidla nalezne v mrtvé schránce další cestovní doklad, příp. instrukce.

Neopřítomnost agenta v místě jeho bydliště se "markuje" noveláním na mimořádné vojenské cvičení a aby byla dána důvěryhodnost nepřítomnosti, je možno přátelům a příbuzným poslat z "výkonu vojenských" poklechy předem napsané a anticitované.

Ve zvláštních tělocvičnách jsou podrobovani agenti tvrdým bojovým, obranným a útočným úkonům, jejichž výslednicí může být i smrt protivníkov. S těchto "sportovců" se potom rekrutují nejschopnější specialisté pro likvidaci nepohodlných politických protivníků v zahraničí. Odhaduje se, že v současné době působí na celém světě 300.000 agentů KGB. Celoroční rozpočet zemi Varševského bloku se pohybuje kolem dvou miliard dolarů. Jen na školy pro výcvik agentů, kterých je asi 40, se vydává ročně kolem 200 milionů dolarů.

Všechny svobodné národy prožívají tvrdou a všemi prostředky komunistem vedenou válku, která sice není viditelná, ani pro mnohé citelná. Ale tato mrazivá válka je strašná a krajně nebezpečná; strašná proto, že využívá nejzákeřnějších způsobů vedení boje a nebezpečná proto, že v případě zanedbání bdělosti svobodně žijících národů a států, může vést k likvidaci svobody, demokracie a nezávislosti, tudíž k likvidaci lidské důstojnosti a civilizace vůbec, protože tyto vlastnosti žádný komunistický režim nepotřebuje a dokonce je nenávidí.

Přel., zpracoval a doplnil Wl. Šetina

použitá literatura:

David J. Dallin: Die Sowjetspionage. - Norman Lucas: Die Sowjetspionage. Ludwig Berring: Geheimeagenten und Spione. - R.J. Armin; J.H. Edgar: Spionage in Deutschland.